RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2004/07 Mo

i n d e k l a c h t nr. 2003.1857 (056.03)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager is op 13 mei 1993 aangereden door een auto en heeft daarbij letsel opgelopen aan zijn rechter knie. Op 24 juni 1994 is klager betrokken geweest bij een incident in een parkeergarage waar hij als beveiligingsbeambte werkzaam was. Bij dit incident was ook de bestuurder van een bij verzekeraar verzekerde auto betrokken.

De klacht

Op 24 juni 1994 reed een bij verzekeraar verzekerde auto opzettelijk tegen klager aan, althans de bestuurder van die auto maakte een zodanige manoeuvre dat hij zich bewust moest zijn van de grote kans dat hij klager zou aanrijden. Verzekeraar is bij brief van 14 augustus 1995 door de toenmalige belangenbehartiger van klager aansprakelijk gesteld voor de door klager geleden en te lijden schade. Deze belangenbehartiger heeft verzekeraar op 5 maart 1996 een herinneringsbrief gezonden en op 5 april 1996 gevraagd alsnog de schade in behandeling te nemen. Op 25 februari 1997 - derhalve twee jaar en acht maanden na het gebeurde - heeft een schadebureau op verzoek van verzekeraar een rapport uitgebracht. Verzekeraar heeft anderhalf jaar na de aansprakelijkstelling bericht dat hij in dezen als WAM-verzekeraar geen taak heeft.

Klager is arbeidsongeschikt geraakt. Niet duidelijk is of het voorval van 13 mei 1993 of dat van 24 juni 1994 de arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt. De discussie daarover wordt bemoeilijkt doordat klager vóór de twee voorvallen al

eens was geconfronteerd met rugklachten. De verzekeraar die betrokken was bij het ongeval in mei 1993 (hierna verder: 'de eerste verzekeraar'), heeft te kennen gegeven niet als regelende verzekeraar te willen optreden. Klager raakt verstrikt in een discussie over het causaal verband tussen de eerste verzekeraar en verzekeraar, terwijl het verzekeraar bekend is dat klager ernstig lijdt onder de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt. Een door verzekeraar ingeschakelde (externe) letselschaderegelaar heeft dat vermeld in een verslag van een bezoek aan klager op 23 april 1998.

Klager is van mening dat hij te lang heeft moeten wachten op het oordeel van verzekeraar met betrekking tot de aansprakelijkheid. Voorts handelt verzekeraar niet als redelijk verzekeraar door zich op het standpunt te stellen dat hij niet als WAM-verzekeraar hoeft op te treden, aangezien uit het hiervoor genoemde rapport blijkt dat de door hem verzekerde auto bij het voorval van 24 juni 1994 betrokken was. Klager is van mening dat verzekeraar handelt in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf door hem in de situatie te laten verkeren waarbij de ene verzekeraar naar de andere verzekeraar verwijst. De mededeling van verzekeraar dat hij de schade wil regelen zonder erkenning van aansprakelijkheid brengt mee dat verzekeraar met de eerste verzekeraar had moeten afspreken wie van hen als regelend verzekeraar zou optreden. Indien verzekeraar niet zo ver wil gaan, omdat er volgens hem geen aansprakelijkheid is, had verzekeraar moeten aangeven wie van hen als regelend verzekeraar zou optreden in de discussie over het causaal verband.

Het standpunt van verzekeraar

Verzekeraar heeft ter completering van het door klager overgelegde dossier een groot aantal stukken overgelegd. Onder verwijzing daarnaar heeft verzekeraar het volgende aangevoerd.

Na enkele herinneringsbrieven van de toenmalige belangenbehartiger van klager is op 17 januari 1997 telefonisch met de belangenbehartiger contact opgenomen. Verzekeraar heeft toen verontschuldigingen aangeboden voor de ontstane vertraging en medegedeeld nader onderzoek te willen doen teneinde de lezing van het gebeurde van de bestuurder van de bij hem verzekerde auto te verkrijgen en zo mogelijk ook die van de twee parkeerwachters die op 24 juni 1994 ter plekke zouden zijn geweest. De belangenbehartiger ging daarmee akkoord. Op 16 mei 1997 is afgesproken dat de belangenbehartiger zijn medisch adviseur zou vragen een geneeskundig onderzoek voor te bereiden dat gericht was op de vraag of en in hoeverre de ongevallen van 13 mei 1993 en 24 juni 1994 letsel hebben veroorzaakt. De door verzekeraar ingeschakelde letselschaderegelaar heeft een kopie van zijn verslag van zijn bezoek aan klager op 23 april 1998 aan de schaderegelaar van de eerste verzekeraar gezonden. Overleg nadien tussen de belangenbehartiger van klager, de eerste verzekeraar en de schaderegelaar van verzekeraar heeft niet geleid tot een regeling van de beide schadegevallen. Verzekeraar heeft vervolgens aan de belangenbehartiger van klager voorgesteld, zij het nog steeds zonder erkenning van aansprakelijkheid, een gezamenlijke medische expertise te entameren over de mogelijke gevolgen van het tweede ongeval. Na het bereiken van overeenstemming over de vraagstelling heeft de medische expertise plaatsgevonden. De medisch adviseur van verzekeraar heeft daarover advies uitgebracht. Dit advies heeft geresulteerd in een op 29 mei 2000 aan de belangenbehartiger van klager gestuurde brief. Nadien is door verzekeraar nog tot 1 augustus 2002 gecorrespondeerd met de belangenbehartiger en diens opvolger en vanaf oktober 2002 met de advocaat van klager.

Verzekeraar is ruim één jaar na het gebeuren op 24 juni 1994 aansprakelijk gesteld. Het onderzoek nadien werd niet alleen bemoeilijkt door de verstreken tijd, maar ook door het feit dat aanvankelijk niet de juiste schadedatum werd genoemd en de bestuurder van het verzekerde voertuig niet kon worden achterhaald. Verzekeraar is het dan ook niet eens met de klacht over de trage beoordeling van de aansprakelijkheid.

Voorts is verzekeraar nimmer overtuigd geweest van de aansprakelijkheid van de bestuurder van de bij hem verzekerde auto. De bestuurder heeft aan de belangenbehartiger van klager, die hem heeft kunnen achterhalen, bericht niets van de aanrijding af te weten en ook het desbetreffende voertuig niet te hebben bestuurd. De twee parkeerwachters hebben ook schriftelijke verklaringen afgelegd. Volgens verzekeraar zijn de verklaringen van klager zelf en van een van de getuigen (een collega beveiligingsbeambte) niet op alle onderdelen even consistent. Gezien het standpunt van de medisch adviseur op basis van de beschikbare medische gegevens is verzekeraar evenmin ervan overtuigd dat klager bij het voorval van 24 juni 1994 schade heeft opgelopen.

Omdat de aansprakelijkheid voor verzekeraar niet vaststond, bestond er ook geen aanleiding om, zoals klagers advocaat thans stelt, als regelend verzekeraar van beide ongevallen op te gaan treden. Niettemin heeft verzekeraar, zonder enige verplichting daartoe, wel een aanbod gedaan voor een schaderegeling van het (tweede) ongeval van 24 juni 1994. Verzekeraar heeft daarbij aangenomen, maar niet bewezen geacht, dat mogelijk toch schade aan de rechter knie aan dit ongeval zou kunnen worden toegerekend. Ook heeft verzekeraar in overleg met de eerste verzekeraar geprobeerd tot een regeling van beide schaden te komen. Toen dit niet bleek te lukken, heeft verzekeraar andermaal een schikkingsvoorstel gedaan. Daarover bestond overeenstemming met de eerste belangenbehartiger van klager, maar klager heeft het niet aanvaard. Gezien deze opstelling, is verzekeraar het niet eens met het verwijt van klager dat hij niet als redelijk handelend verzekeraar is opgetreden.

Het commentaar van klager

Na kennisneming van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd, kopieën van herinneringsbrieven en van telefoonnotities overgelegd en nog het volgende aangevoerd. In de herinneringsbrief van 5 april 1996 is de juiste ongevalsdatum genoemd. Op 21 juni 1996 heeft verzekeraar voor het eerst gereageerd. In de periode van 13 november 1996 tot 1 april 1997 zijn vier herinneringsbrieven aan verzekeraar verstuurd. Na het in opdracht van verzekeraar (in 1997) uitgevoerde onderzoek heeft verzekeraar op 31 januari 1998 geschreven dat hij zich vooralsnog niet wenste te binden.

Het oordeel van de Raad

1. Klager verwijt verzekeraar in de eerste plaats dat hij te lang heeft moeten wachten op het standpunt van verzekeraar met betrekking tot aansprakelijkheid van zijn verzekerde voor het klager op 24 juni 1994 overkomen ongeval.

2. Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt hieromtrent het volgende. Klager heeft verzekeraar bij brief van 14 augustus 1995 aansprakelijk gesteld. Bij brief van 5 maart 1996 is verzekeraar verzocht aansprakelijkheid te erkennen. Op 15 maart 1996 hebben partijen contact gehad. Bij brief van 5 april 1996 is aan verzekeraar medegedeeld dat de juiste ongevalsdatum 24 juni 1994 is. In juni 1996 hebben partijen met elkaar gesproken en gecorrespondeerd. Op 17 januari 1997 heeft verzekeraar met de belangenbehartiger van klager contact opgenomen en op 20 januari 1997 heeft verzekeraar opdracht

gegeven aan een schadebureau om een onderzoek in te stellen. De door dit bureau vervaardigde rapporten zijn op 5 mei 1997 aan de belangenbehartiger toegezonden.
3. Verzekeraar heeft aangevoerd dat hij op 17 januari 1997 verontschuldigingen heeft aangeboden voor de tot dan toe ontstane vertraging. De vertraging is volgens verzekeraar te wijten aan een aantal factoren: klager heeft verzekeraar pas op 14 augustus 1995 aansprakelijk gesteld; aanvankelijk had klager niet de juiste datum van het ongeval opgegeven en de bestuurder van de bij verzekeraar verzekerde auto kon niet worden getraceerd. De Raad acht verdedigbaar dat verzekeraar onder deze omstandigheden met het aanbieden van verontschuldigingen heeft kunnen volstaan. Voorts heeft verzekeraar voldoende aannemelijk gemaakt dat de zaak na ontvangst van de hiervoor bedoelde rapporten van onderzoek verder met de nodige voortvarendheid ter hand is genomen.
4. In de tweede plaats verwijt klager verzekeraar dat hij onredelijk handelt door te weigeren op te treden als regelende verzekeraar ter zake van de letselschade van klager, terwijl niet duidelijk is door welk ongeval de arbeidsongeschiktheid is veroorzaakt, maar wel vaststaat dat de bestuurder van de bij verzekeraar verzekerde auto bij het (tweede) incident betrokken was.
5. De Raad overweegt hieromtrent als volgt. Van betrokkenheid bij een verkeersongeval in de zin van de Bedrijfsregeling Schuldloze Derde (oud) is sprake indien van de verzekerde aannemelijk is dat hij met zijn motorrijtuig heeft bijgedragen tot het ontstaan van de schade. Verzekeraar heeft ontkend dat de bestuurder van de bij hem verzekerde auto op 24 juni 1994 betrokken is geweest bij het door klager bedoelde verkeersongeval en dat klager daarbij letsel heeft opgelopen. Dit standpunt is verdedigbaar. De bij het onderzoek achtereenvolgens door de twee parkeerwachters, klager zelf en diens collega beveiligingsbeambte afgelegde verklaringen, alsmede de beoordeling van de medische gegevens door de medisch adviseur van verzekeraar kunnen steun bieden voor deze ontkenning door verzekeraar.
6. De conclusie van hetgeen hiervoor is overwogen is dat verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet heeft geschaad, zodat beide onderdelen van de klacht ongegrond dienen te worden verklaard.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 16 februari 2004 door mr. B. Sluijters, voorzitter, mr. H.C. Bitter, mr. D.H.M. Peeperkorn, drs. D.F. Rijkels, arts, en dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. B. Sluijters)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)